

Поставља се питање како објаснити људима шта је то међународно право, демократија, хуманизам? Не треба ни спомињати да, док се политичке елите на сва уста хвале вредностима толеранције и мултикултуралности, један читав континент умире од глади, док се земље трећег света експлоатишу, а ратни сукоби вештачки изазивају. За то време, у Европи су на мети остаци хришћанске цивилизације, а доведен је у питање и опстанак аутохтоног европског становништва. Резултати избора у већини европских држава говоре да су Европљани свесни проблема имиграната, губитка идентитета, суверенитета и достојанства.

У бившим комунистичким државама, након пропасти комунистичког, и увођења капиталистичког система, дошло је до првобитне акумулације капитала (транзиције), односно до постепеног нестајања средње класе, што је као последицу произвело повећавање утицаја богатих на унутрашњу и спољну политику земље, путем финансирања политичких партија. Монополи су постали уобичајени те је здрава конкуренција и тржишна утакмица остала у запећку.

Уколико овај став применимо на данашње стање у Србији, схватићемо да су први – елита на власти, подржана од стране власника крупног капитала, а други – обичан народ, односно, већина. Могућност организованог политичког утицаја које би избегло оваква ограничења и утицаје значајно је умањена.

И док се Србима постепено одузимају сва права, па чак и право гласа (судећи по апстиненцији која расте), дотле се становништву сервирају лажи које га убеђују у његову сопствену слободу.

Док се Србија радује због победе на песми Евровизије, Косово проглашава независност. Док се Србија радује због успеха кошаркаша, Србија посредно признаје косовску независност. Искрено, да се ишта питам у овој држави, предложио бих идентичну резолуцију као и Азербејџан, само бих термине „Азербејџан“ и „Нагорно-Карабах“ заменио терминима „Србија“ и „Косово и Метохија“. Е то би био прави начин да се разголити светска олигархија моћи и двоструких стандарда. Американци, који су и писали резолуцију Азербејџана, у њој спомињу све могуће документе о неповредивости

граница и суверенитета државе, а у резолуцији о КиМ-у говоре о „помирењу и суживоту“ уважавајући реалност. А реалност је та да су се наши властодршци још једном показали као слабићи. Овде наравно, мислим на председника државе и део опозиције који је једва преживео тај период „усаглашавања ставова“ и непристанка на окупацију. Слаби према странцима, али зато у унутрашњој политици председник изиграва Маршала.

Спољна политика ове земље је поклекла онда када је поклекао председник. Сав напор спољне политике уништен је у року од 24 сата.

У унутрашњој политици, све по старом. У говору на паради пред подофицирима, председник је још једном подсетио да је народ ту ради њега, а не обрнуто. Тај говор у коме председник пуца од самопоуздања и разумевања, попут императора кога дубоко боле муке сопственог народа, тај говор који позива на јединство уочи свих битака које ћемо изгубити, подсећа ме на јалово тражење јединства као деведесетих у достизању недостижних циљева.

Идеја демократије јесте да се неспособна власт замени на наредним изборима способном. Међутим, код нас су изгледа, и позиција и опозиција једнако способне. Додуше, тренутна позиција је много способнија за владање. Чик смените власт која ради у интересу грађана. Чак и ако направи погрешан потез или катастрофалан потез (а било их је исувише), медији хорски, заједно са тзв. независним аналитичарима за то оптужују редом – опозицију, мрачне деведесете, ратове и изолацију. Тако човек помисли да је Милошевић владао не пре десет, него пре две године Србијом, те да јадна Србија од његове погубне политике не може да се опорави.

А тек су ми симпатични људи који верују да је могуће историјско помирење са Западним силама. Као да се нико тога није већ досетио. По признању покојног Михајла Марковића, Милошевић је на заједничком ручку пружио представнику САД-а салвету и пенкало, рекавши му да слободно напише шта Србија треба да учини како би поново била савезник са Американцима. На то му је одговорено: „није ствар у списку жеља, већ у томе да увек и на сваком месту радите, поступате онако како ми хоћемо“. Шта су тек све покушавали несрећни Свилановић и Драшковић и читава булумента живописних ликова, могу само да замишљам. На крају нас убедише – дајте Косово и онда ћемо бити савезници. Ма немојте!

Дајте Косово, али узгред дајте и широку аутономију Војводини. Дајте Косово, али дајте и

Западни пријатељи и домаћа браћа

Пише: Милан Дамјанац
петак, 17 септембар 2010 15:48

аутономију Санџаку. Дајте Косово, али населите и Роме у јужни део Србије, чисто због „статистичких региона“. Слободно су могли рећи – дајте главу да вам намакнемо омчу. А уколико измените резолуцију одложићемо даље цепање Србије за наредни покушај вођења сопствене спољне политике.

И тако, држава исказује моћ на немоћнима, а немоћ пред надмоћнијима.

Сада када је потпуно јасно да се од резолуције одустало под претњом даљег цепања српске државе, а што нам је својевремено наговестио и бивши немачки амбасадор Цобел, треба признати суштину. Нема и неће бити суштинског договора са западним силама.

На крају сада када смо истрговали резолуцијом, добијамо, чујем, „позитивне сигнале“ из ЕУ. Добро је. Ја видим једино димне сигнале које изгледа нико из наше власти не примећује.

Али добро је – ту су медији, а ми смо на прагу ЕУ. Каква срећа. Европска Унија једва чека земљу са разореном економијом и организованим криминалом који годишње у Србији опере бар две милијарде евра. Једва чека да нахрани нова гладна уста иако не зна шта ће са собом.

Мало о нама

Пролазећи Нушићевом улицом у Београду, приметио сам велики графит: „У 2009. години желим... желим да не желим да одем одавде“. Уколико се човек мало замисли, на ум ће му пасти много разлога због којих неко жели да напусти Србију. Међутим који су то разлози због којих неко жели да не жели да оде одавде?

Биће да тај случај не спада у онај редован – свршени студент, незадовољан ситуацијом, незаинтересован за политику, кога судбина сопствене државе и народа не дотичу превише, жели да оде у земљу која ће више ценити његов таленат. Не. Овај случај упућује на некога ко вероватно воли своју државу и народ, али, и поред тога, жели

против своје воље да оде одавде. Запитајмо се о могућим разлозима. Могуће је да не жели да живи у окупираној земљи, у којој је слобода забрањена реч. Могуће је да не може да поднесе њено пропадање и сопствену немоћ да то спречи. Могуће је да не жели да трпи операцију на отвореном мозгу коју му изводе наши еврореформски медији. Могуће је да не жели да се стиди себе и свог народа. Могуће је да нема где и како да изрази свој став. Могуће је да не жели да подиже децу у земљи у којој постоји опасност од нових сукоба и ратова у Војводини и Рашкој области. Могуће је да не жели да живи у земљи у којој, ма колико је волео, не може да нађе чак ни непристојан посао, пошто је економска ситуација, посебно у јужној Србији, налик на Занзибарску. Народ је све сиромашнији, деца и пензионери претурају по контејнерима, на телевизији слушамо бајке, а политичари се башкаре у велелепним вилама које су зарадили служећи народним интересима.

Размишљајући о могућим мотивима те непознате особе, запутио сам се ка Зеленом венцу. Тамо сам срео групу познаника. У разговору сазнам да много присутних „војвођана“ не види ништа лоше у отцепљењу од Србије. Кажу да ће се тиме удаљити од Београда и живети у бољој економској ситуацији. Објаснити њима да је београдизација исто што и новосадизација наликује на изигравање Сизифа. Чак и да схвате, поверовати неће. Телевизија каже друкчије. Затим сазнам да је председник владе АП Војводине (е, само јој је термин „влада“ фалио) отворио мост и открио таблу са својим именом. [\[1\]](#) Отужно.

Пао ми је на памет један мали социолошки експеримент. Замолим све девојке из нашег друштва да једна по једна, ради експеримента, изјави: „Ја сам Српкиња“, и објасни како се у том моменту осећала. Истраживање је дало интересанте резултате. Од дванаест Српкиња само је једна успела да ту реч изговори са поносом, а и та једна је студенткиња из Невесиња, из Републике Српске. Све остале су тешком муком преко језика преламале ту реч објашњавајући да су се осећале „ретроградно, фашистички, бљутаво и одвратно“. Експеримент је у потпуности успео. Да је Фројд још увек жив, верујем да би имао шта да каже о свему овоме.

Хајде да се запитамо – шта смо ми то учинили и шта је нама учињено те се стидимо самих себе? Зашто се млада Српкиња стиди да изговори било шта што има везе са њеним националним идентитетом? Можда је то делом због тога што Ви, драги читаоци, сада, док читате ове редове, покушавате да се сетите када је последњи пут неко у медијима поменуо израз „Српкиња“. Можда Вам сам израз делује далеко и необично? Одавно га нисте чули? Не знате шта да мислите о таквом изразу? Верујем да неки представник евроунијашке мантре који чита ове редове сада преживљава велике трауме. Да ли сам ја фашиста због коришћења оваквог изрази, пита се он? Пишем ћирилицом? Српски сам патриота? Зашто желим да део наших грађанки преименујем?

Шта се то чини са српским идентитетом, шта се то чини са нашим здравим разумом, па у миру и тишини пристајемо на окупацију, ћутање и заборав?

„Ово је Турска“

Дођосмо до кључних дешавања које су произвеле мењање резолуције.

Проблем са мањинама у Србији је идентичан као и у западној Европи. Само што је Србија банана држава, а западноевропске земље то нису. Србија је бомбардована због наводног кршења људских права Албанаца, а Француска је проблем Рома решила на много елегантнији начин. Кажу Французи да имају права да протерају онога ко не жели да се уклопи у француско друштво и прихвати француске вредности. Ето га сад. Двоструки аршини? Ма какви.

Проблем мањина је проблем који постоји у свим демократским државама.

Мањина жели права која јој већина не дозвољава (овде се не мисли само на етничку мањину) и посеже за правима заштите мањина. Тако је дошло до увођења модела који је заступао пре свега интересе мањина – самим тим је демократски принцип једнакости девалвиран. Уколико погледамо данас ситуацију у Србији видећемо да је национални идентитет ствар која се одбацује када је у питању већина, док је по питању мањине то једина и најважнија одредница. Заштита права мањина задире у све области људског друштва. Данас је већина, у сваком смислу, најугроженија.

Бошњаци у Србији имају сопствени исламски универзитет, свој национални савет и сва људска права су им загарантована; чак им се толерише и довођење у питање суверенитета државе изјавама „Ово је Турска“.

Претражујући на интернету, налетео сам на страницу Мешихата у Србији. Пазите шта се каже о дешавањима у Новом Пазару након утакмице Србија-Турска: „Побједничка

атмосфера Турске репрезентације најбоље се синоћ осјетила у Новом Пазару, у Санџаку. Око хиљаду грађана, углавном младих, окупило се на централном градском тргу у Новом Пазару да прославе побједу кошаркаша Турске над Србијом у Истанбулу. Они су носили турске заставе и скандирају „Ово је Турска“, „Турска је шампион“ и „Аллаху екбер“. Град освојен аутомобилима, сиренама и заставама Турске и Санџака. Као основне разлоге за веселје Санџаклије су истакли да навијају за Турску јер не прихватају химну „Боже правде“ пошто се у њој спомињу само српске земље и српски род, због српске заставе на којој се налази „кокарда“, коју су носили четници и зато што се на њој налазе само српски симболи и да не постоји ништа привлачно за Бошњаке у таквој симболици, већ напротив, подсјећа на стравична дешавања из прошлости.“ [2]

Објаснише нам наши грађани зашто навијају против земље у којој живе и у којој су рођени. Није, дакле, у питању навијање за своју матичну земљу, као што Срби из Републике Српске навијају за Србију, већ навијање против сопствене земље зато што се са њом не могу идентификовати. Има ли земље у свету где минорна национална мањина (мада би и о њиховом националном идентитету имало понешто да се каже) може да условљава државу? И шта би са покличем „Ово је Турска“? И то је део навијања, је ли?

Имајући у виду да је држава дозволила једном муфтији да се директно умеша у политику и злоупотреби муслимане у циљу промоције једне националне мањине (шта ћемо са Србима муслиманима и Горанцима), очекујем да се дозволи и, на пример, Амфилохију Радовићу или патријарху српском Иринеју исто право. Како то може за једне, а за друге не? И како то муслимане вређа кокарда, а Србе не вређа транспарент на стадиону Новог Пазара озлоглашеном крвнику, нацисти и злочинцу Аћифу Ефендији? Шта би се догодило у Хрватској уколико би нека минорна национална мањина (већину су протерали) учинила исто под изговором да је под шаховницом вршен геноцид у Дугом Светском рату? Можете ли да замислите реакцију хрватске државе? Ја само знам да је Србија једина земља у свету која је овакву поруку у стању да истрпи.

А тек несрећни председник једне минорне опозиционе странке који подржава овакве двоструке стандарде? То је пре за жаљење, него за анализу. Сем тога, на сајту мешихата можете се информисати о деловањима лоби групе у САД-у у циљу успостављања аутономије „Санџака“. Тако се, на пример, преносе злонамерна саопштења непознатих удружења попут босанско-херцеговачког исламског центра из Њујорка који „изражава забринутост због вишемјесечних дешавања у Санџаку, где су еклатантна кршења људских права и слобода Бошњака и муслимана од стране владајућег режима Републике Србије. Чланови БХИЦНИ су преживјеле жртве геноцида и агресије Србије и Црне Горе који су с почетка 1990-тих извршили над БиХ и Бошњацима, тиме нас последња дешавања у Санџаку подсећају на предратни сценарио који је Милошевић применио на наш народ и међународно признату државу БиХ.“ [3]

Нека ми неко објасни, која се то људска права крше? И тако дођосмо до тога да је Србија извршила геноцид иако је сам Међународни суд правде пресудио друкчије. Из овога испада да се Мешихат слаже са таквом оценом. Идемо даље. Призивају се страни посматрачи, чак и сам муфтија изјављује на телевизији Б92 да је и он сам навијао за Турску. А онда долазимо до кључне вести која је објављена јуче: „Амерички конгресмен Кејт Елисон обећао је делегацији Бошњака да ће ускоро у Вашингтону актуелизовати питање кршења људских права бошњачког народа у Црној Гори, као и "потребу остварења аутономије Санџака".

У Њујорку су се, како пишу подгорички медији, са Елисоном састали представници санџачких Бошњака из Црне Горе и Србије – помоћник санџачког муфтије и главни имам новопазарског Меџлиса Сенад Халитовић, Смаил Срдановић, председник Исламске заједнице Плав-Гусиње у САД, Зеад Рамадан, председник Савјета америчко-исламских релација из Њујорка, и бошњачки бизнисмени Мерси Зиљкић и Фериз Муратовић, преносе "Независне новине". [\[4\]](#)

О овоме ни речи на јавном сервису. Ни једна једина емисија или вест. Толико смо сви заокупљени наводним кршењем људских права Бошњака да не примећујемо преименовање места у Рашкој области и селидбе Срба у друге крајеве Србије. Исти сценарио је био и са Косметом, а знамо како се то завршило.

Докле?

На крају, треба признати и ово – под тим не мислим на неку одређену мањину – да је крајње време да се држава Србија окрене политици реципроцитета. Колико националних права наша мањина има у суседној држави, толико ће и њихова мањина имати у нашој. Једном ћемо морати да престанемо да изигравамо веће и боље људе, пошто нам то у историји никаквог добра није донело. Једном треба прекинути са праксом да се сваки наш потез који слаби државу назива цивилизацијским гестом, већ се треба погледати у очи и признати да смо начинили исувише грешака и да је крајње време да из њих нешто научимо. Уколико смо, на пример, већ имали искуства са аутономијама, онда смо ваљда извели некакав закључак. Сви знамо како то у Србији почиње и како завршава. И немојмо стално наседати на идентичне заплете и расплете. Нити су нам Руси пријатељи без остатка, нити су Американци непријатељи без остатка. Истина је да је тренутно српски интерес сукобљен са интересима САД-а. Уколико већ морамо да сарађујемо, немојмо се лагати. Немојмо представљати западне земље као нама пријатељске државе, и немојмо се понашати као дилетанти. Политика малих земаља у 21. веку је вештина преживљавања, а вештина моћи је економија. Уколико хрватске

фирме поседују већину српске привреде а српска фирма не може да купи ниједну фабрику у Хрватској ваљда је ред да се запитамо зашто је то тако.

Фридрих Ниче је говорио: „ Али ако имате душманина немојте му враћати зло добрим: јер то понижава. Него, докажете још, да вам је учинио нешто добро“. Крајње је време да покажемо да смо од својих противника научили нешто корисно о спровођењу националне политике. Треба научити нешто и од косовских Албанаца, и од Хрвата, а посебно од Американаца. Поражени смо са разлогом. Треба радити на јачању, а не на слабљењу. Суштина живота једне нације и јесте превазилажење и самопревазилажење, прилагођавање тренутној ситуацији.

А ми и даље у сопственим школама учимо децу да говоримо српскохрватским језиком [\[5\]](#), да су Албанци староседеоци Балкана, а Македонци стари европски народ [\[6\]](#)

Посебно сам срећан због истамбулске декларације. И док Милорад Додик одлази у Израел у покушају да умањи утицај Турске и потражи подршку, дотле ми планирамо изградњу споменика погинулим турским војницима у походу на Србију и Мађарску.

Срећна околност по нашу власт и опозицију, посланике, све ђутуре, јесте што српски народ није грчки. Да којим случајем покушају у Грчкој ово што раде нама већ у предвечерје истога дана би сви заједно плутали у једном чамцу ка њиховој вољеној Турској.

Питам се која је следећа образовна емисија коју ћемо имати прилике да гледамо? Или је можда емисија „Здраво, Европо“ довољна.

Западни пријатељи и домаћа браћа

Пише: Милан Дамјанац
петак, 17 септембар 2010 15:48

- [1] <http://www.blic.rs/Vesti/Politika/207203/Pajtic-otvorio-most-i-otkrio-tablu-sa--svojim-imenom>
- [2] http://www.islamskazajednica.org/index.php?option=com_content&task=view&id=4401&Itemid=87
- [3] http://www.islamskazajednica.org/index.php?option=com_ezine&task=read&page=2&category=12&article=4398
- [4] <http://www.24sata.info/vijesti/regija/43243-Lobiranje-americkom-Kongresu-Sandzak-dobiti-autonomiju.html>
- [5] <http://www.politika.rs/rubrike/Drustvo/Povratak-srpskohrvatskog-u-udzbenike.sr.html>
- [6] <http://www.nspm.rs/kulturna-politika/srpska-istorija-u-udzbeniku-sestog-razreda-osnovne-skole.html>